

va aprofundir amb els seus estudis, tant va estimar amb la seva vida i tant va esperar amb la seva fe i amor a Jesucrist. De tot cor li diem: «In pace».

Ramon POU

EL DR. RAMON PRAT I PALLARÈS

El propassat dia 24 de juliol morí Mn. Ramon Prat i Pallarès, professor de les Facultats de Teologia i de Filosofia de Catalunya. Tenia seixanta-sis anys. El 7 d'abril, mentre conduïa, havia patit un infart que li provocà un accident; després de tres mesos d'internament (en el decurs dels quals va recobrar la consciència), la vigília de Sant Jaume va sofrir una nova crisi cardíaca que va ser definitiva.

Nascut a Barcelona el 21 de març de 1932, va ser un estudiant brillant. Es va llicenciar en filosofia (1956) i teologia (1960) a la Universitat Gregoriana de Roma i en filosofia a la Universitat de Barcelona (1958). Fou ordenat prevere al Colegio Español de Roma el 19 de març de 1960. Durant un breu temps va ser coadjutor a la parròquia de Santa Maria de Barberà.

L'octubre de 1961 el Dr. Gregorio Modrego el va nomenar professor d'ètica i superior al Seminari Conciliar de Barcelona on va impartir llatí, exercicis literaris, criteriologia, filosofia moral, tipologia del coneixement científic i lògica matemàtica. A partir del curs 1967-1968, a la Facultat de Teologia de Barcelona (secció de Sant Pacià) va impartir ètica, una matèria que va continuar ensenyant quan es van unificar les dues seccions.

A partir del curs 1972-1973 va ser també ensenyant d'ètica a la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Barcelona. Allí va impartir també seminaris sobre la filosofia del treball i de la praxi, sobre anàlisi del llenguatge moral —una de les seves grans preocupacions intel·lectuals— i sobre la metaètica de Wittgenstein, una de les figures del pensament contemporani en qui més havia aprofundit. Havia estudiat també l'ètica de Jean Nabert, filòsof francès molt rellevant, però alhora poc conegut, seguidor de Fichte i de Kant.

Dins les qüestions aprofundides de filosofia moral, va impartir: «El binomi natura-cultura en ètica» (1991-1992 i 1993-1994) i «Ètica mínima: plantejament i implicacions» (1995-1996 i 1997-1998). Va cedir el seu extens fitxer, fruit d'anys de recerca, a la Facultat Eclesiàstica de Filosofia i la seva rica biblioteca a la Biblioteca Pública Episcopal.

Va participar en diverses activitats científiques i era autor, entre altres publicacions, d'un llibre sobre la vida sacerdotal: *El sacerdot avui, vida i missió* (Nova Terra, 1969).

La seva tasca docent va anar acompanyada durant catorze anys d'una dedicada responsabilitat diocesana: va ser rector del Seminari Major de Barce-

lona des de 1976 fins a 1990. Diverses generacions de preveres van gaudir del mestratge de mossèn Ramon. Des de 1996 era president de la junta rectora de l'ICESB, Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona.

El recordem com un home afable i bonhomiós, ponderat, amb un característic sentit de l'humor que el portava a relativitzar, sanament, les qüestions més espinoses.

La missa exequial es va celebrar el dia 25 de juliol de 1998 a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Fou presidida pel cardenal Carles, amb el qual van concelebrar tres bisbes auxiliars (Traserra, Soler i Vives) i una cinquantena de capellans que ompliren el mateix presbiteri on havia cantat la seva missa nova feia trenta-vuit anys i on darrerament celebrava. Al final de la celebració, mossèn Lluís Portabella d'Alòs, amic de mossèn Ramon, en va fer una semblança.

El dia 14 d'octubre, a la capella del Seminari, el senyor cardenal va presidir una eucaristia convocada pel Seminari Conciliar de Barcelona, el Seminari Menor Diocesà, les Facultats de Filosofia i Teologia de Catalunya i els seus familiars i amics.

Que reposi en pau i que el seu exemple de dedicació a l'estudi i el seu amor a la saviesa ens encoratgin a tots, professors i alumnes.

Jaume AYMAR